

Arrest

nr. 313 406 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2024 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juli 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 18 september 2023 een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader.

Op 15 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 maart 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.09.2023 werd ingediend door:

Naam: E. B.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokko
Geboorteplaats: Al Hoceima
Verblijvende te: (...)

Geboortedatum: (...)1993
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, zijnde E. B. M. (RR ...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend (...) : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen boven de leeftijd van 21 jaar kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien op basis van gezinshereniging indien ze financieel en of materieel worden ondersteund van in het land van herkomst of origine door de ascendent die in België verblijft. Betrokkene dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en tot aan de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie werden volgende documenten voorgelegd bij onderhavige aanvraag:

- arbeidscontract van tewerkstelling bij DPD Belgium NV met bijhorende loonfiches op naam van referentiepersoon
- attesten OCMW Mechelen dd. 26.05.2023 en 23.11.2023 waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon tot op datum van het attest geen uitkeringen hebben genoten
- Stortingen via KBC bank vanwege referentiepersoon ten gunste van betrokkene voor de periode februari tot mei 2023 + 3 stortingen in de maanden oktober, november en december 2023
- geldverzendingen via CashPlus, Moneytrans, Smallworld, Western Union, Ria dd. 08.04.2022 tbv 2647.58 DH; dd. 28.04.2022 tbv 55 euro; dd. 15.03.2022 tbv 2549.23 DH; dd. 10.02.2022 tbv 2576.89 DH; dd. 24.01.2022 tbv 295 euro; dd. 03.12.2021 tbv 2692.14 DH; dd. 06.11.2021 tbv 2590 DH; dd. 7.10.2021 tbv 2607.38 DH; dd. 03.09.2021 tbv 330 euro; dd. 14.08.2021 tbv 495 euro; dd. 12.07.2021 tbv 2072.13 DH; dd. 26.06.2021 tbv 400 euro; dd. 09.05.2021 tbv 2379.96 DH; dd. 09.03.2021 tbv 275 euro; dd. 11.02.2021 tbv 2619.49 DH; dd. 05.01.2021 tbv 220 euro; dd. 22.06.2020 tbv 494 euro ; dd. 18.05.2020 tbv 4586.01 MAD; dd. 29.02.2020 tbv 2519.73 MAD
- Demande de transmission à Attijariwafa bank Maroc dd. 21.12.2020 en dd. 07.04.2021
- Attestation de Revenu N° xxxx op naam van betrokkene waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat hij voor wat betreft 2020/2021/2022 geen belastingaangifte indiende;
- Certificat administratif N° xxx ddd. 16.05.2023 waarin de voorzitter van de gemeente Imzouren verklaart dat de referentiepersoon zijn zoon ten laste neemt
- Attesten van geen inkomen dd. 10.05.2023 waarin wordt gesteld door de voorzitter van de administratieve annex 1 Al Hoceima, gelet op de bevestiging van de stedelijke wijkagent, dat de betrokkene geen financieel inkomen van 2020 tot 2022 had
- attest van geen eigendommen dd. 10.05.2023 waarin wordt gesteld door de voorzitter van de administratieve annex 1 Al Hoceima, gelet op de bevestiging van de stedelijke wijkagent, dat de betrokkene over geen enkele eigendommen of onroerend goed beschikt tot het jaar 2023
- bevestiging van geen arbeid dd. 10.05.2023 waarin wordt gesteld door de stedelijke wijkagent van het administratief annex 1 te Al Hoceima dat betrokkene geen enkel beroep heeft uitgeoefend voor dat hij het nationaal grondgebied in het jaar 2022 had verlaten.

Wat betreft de allerhande documenten waarmee betrokkene zijn onvermogen in Marokko wenst aan te tonen, dient opgemerkt te worden dat het merendeel van de documenten enkel informatie bevat over het eerste administratieve deel van Al Hoceima (cfr. attest van geen inkomen; attest van geen eigendommen en bevestiging van geen arbeid). Deze attesten spreken zich enkel uit over het onvermogen van betrokkene in het eerste administratieve deel van Al Hoceima. Informatie betreffende het onvermogen over de andere delen

van Al Hoceima, en van andere provincies in Marokko, ligt niet voor. Niets sluit uit dat betrokkene in andere delen van Marokko weldegelijk tewerkgesteld was of er een inkomen genoot. Deze attesten kunnen het onvermogen van betrokkene dan ook niet afdoend aantonen. Het enige attest dat zich uitspreekt voor het gehele grondgebied van Marokko is het 'attestation de revenu n°xxxx'. In dit attest wordt opgenomen dat betrokkene in de jaren 2020 tot en met 2022 geen belastingaangifte indiende bij de Algemene Directie Belastingen. Het niet belastingplichtig zijn, wil echter helemaal niet zeggen dat men geen inkomen heeft of dat men overmogend is. Bepaalde inkomstencategorieën (of de hoogte ervan) vallen immers buiten de belastingplicht; niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van een dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Het is dus evenzeer mogelijk dat betrokkene vrijgesteld is van het indienen van een belastingaangifte; dergelijke vrijstelling betekent niet dat hij niet over bestaansmiddelen beschikt.

Kortom, betrokkene toont niet afdoend aan dat hij daadwerkelijk onvermogend was in het land van herkomst en daarom in een behoeftige situatie verkeerde.

Wat betreft de geldverzendingen toen betrokkene nog in Marokko verbleef, wordt de afhankelijkheidsrelatie betwist op basis van de waarde van de geldbedragen. Betrokkene heeft dan wel regelmatig geld ontvangen van zijn Belgische vader, ni. onafgebroken voor een période van anderhalf jaar voorafgaand aan zijn eerste aanvraag gezinshereniging dd. 23.06.2022, het is echter bezwaarlijk te stellen dat de ontvangen bedragen betrokkene in staat stelden om op duurzame wijze in het levensonderhoud te voorzien. Het is bezwaarlijk aan te nemen dat hij werkelijk afhankelijk en aangewezen was op deze bedragen om aan zijn basisbehoeften te voldoen, daartoe zijn de ontvangen bedragen te beperkt. De geldverzendingen dienen bijgevolg als aanvullend in plaats van als essentieel beschouwd te worden. Het overmaken van gelden betekent niet automatisch dat die ook noodzakelijk zijn om in de basisbehoefte te voorzien in het land van herkomst of origine, een ouder kan namelijk ook bij wijze van schenking geldsommen overmaken aan een kind dat in het buitenland verblijft, zonder dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie.

Wat betreft de geldverzendingen die plaatsvonden tussen betrokkene en de referentiepersoon in België (vanaf februari 2023), hebben deze geen betrekking op de relatie in het land van herkomst of origine. Vandaar dat deze geen afbreuk doen aan de genoemde vaststellingen. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat deze bedragen betrokkene in staat stelden om aan de basisbehoeften te voldoen, gelet op de huidige levensstandaard in België.

Het gegeven dat betrokkene sedert 18.09.2023 opnieuw tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogend te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 juncto artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40*bis*, 40*ter*, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel, van het materiële motiveringsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de zoon van dhr. E. B. M, die de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn Belgische vader, de referentiepersoon. Het betreft een aanvraag cf. artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet gaat als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese werking:

1° de familieden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Als lid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedeverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn die heb begeleden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt tot slot:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig

de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, §4, tweede lid en 40ter, §2, tweede lid, 1° niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdelingen en door elke Belgische overheid. □...□”

6.

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van “het ten laste zijn” in hoofde van referentiepersoon bewezen. In het kader van huidige aanvraag heeft hij zijn dossier gestaafd met krachtige bewijsstukken die deze tenlasteneming aantonen. (STUKKEN 1 – 11)

Om te beginnen werden er maar liefst 24 (!) bewijzen van geldverzendingen overgemaakt via Cashplus, Moneytrans, Smallworld, Western Union, Ria. In het kader van de huidige aanvraag blijkt volstrekt duidelijk wie de afzender was van alle geldverzendingen nl. de referentiepersoon zelf. (STUKKEN 4 – 5)

Zo legde hij de volgende bewijsstukken voor:

- Arbeidscontract bij DPD Belgium NV met bijhorende loonfiches op naam van de referentiepersoon;
- Attesten van OCMW Mechelen van verzoeker en referentiepersoon;
- Stortingen via KBC bank vanwege referentiepersoon ten aanzien van verzoeker periode februari – mei 2023 + stortingen oktober – december 2023;
- Geldverzendingen via Cashplus, Moneytrans, Smallworld, Western Union, Ria: over een periode van 2020 t.e.m. 2022 t.b.v. 300 EUR, 2.647,58 DH; 55 EUR, 295 EUR, 330 EUR, 495 EUR, 494 EUR, 275 EUR, 220 EUR, 400 EUR, 4586,01 MAD; 2.607,38 DH, 2.549,23 EUR, 2.576.89 DH, 2.519,73 MAD, 2.619,49 EUR, 2590 DH,
- Demande de transmission à Attijariwafa bank Maroc dd. 21.12.2020 en dd. 07.04.2021 ; (STUKKEN 1 – 11)

7.

Verder werden ook documenten op naam van de referentiepersoon voorgelegd, met vermelding van het adres te 2800 Mechelen, (...): arbeidscontract; loonfiches; attesten OCMW; geldverzendingen. (STUKKEN 1 – 11)

Uit deze documenten valt duidelijk af te leiden dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres verbleven en dat zij aldus al jaren samenwonen. Hieruit kan dan ook worden afgeleid – in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert – dat verzoeker wel degelijk onvermogen was en ten laste werd genomen van zijn referentiepersoon. Aangezien de referentiepersoon de enige was met inkomsten – zie loonfiches. (STUKKEN 1 – 6)

Uit deze stukken blijkt duidelijk dat verzoeker zijn adres altijd bij zijn vader, zijnde zijn referentiepersoon, had. (STUK 6)

Dit alles toont bovendien aan dat de referentiepersoon enerzijds voldoende bestaansmiddelen heeft zowel voor zichzelf als voor zijn gezin om niet ten laste te vallen van het Belgische sociale zekerheidsstelsel; en anderzijds dat hij daarenboven zelfs in de mogelijkheid was om verzoeker financieel te ondersteunen in diens land van herkomst! (STUKKEN 4 – 5)

Doch stelt men dat – omdat de onvermogenheid van verzoeker niet zou zij aangetoond (quod non, zie infra) – er niet is aangetoond dat verzoeker effectief op deze gelden was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker legde nochtans bewijzen voor van zijn gebrek aan inkomsten in Marokko zodat hij wel degelijk bewezen heeft dat hij aangewezen was op deze gelden om in zijn basisbehoeften te voorzien. (STUKKEN 1 – 4 – 5 – 10 – 11)

8.

Hieronder zal evenwel blijken dat verzoeker effectief onvermogen was in het land van herkomst (geen inkomsten, geen onroerende goederen). (STUKKEN 5 – 7 – 11)

In casu werden er dus in ruime periode voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoeker. (STUK 5)

Dit geeft blijk van een effectieve financiële en materiële ondersteuning vanwege de referentiepersoon.

Verzoeker heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij reeds in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon en dat er dus een financiële afhankelijkheidsrelatie bestaat, in die zin dat verzoeker financieel wordt onderhouden door de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

9.

Het valt daarbij op dat deze bedragen zeer consequent werden overgemaakt. Hetgeen aldus kan gezien worden als een vorm van inkomen dat verzoeker kreeg om in zijn maandelijkse levensonderhoud te voorzien. Wetende dat Marokko het leefloon slechts 270 euro per maand bedraagt, kan men stellen dat de financiële hulp ruimschoots voldoende was om te overleven en kan men dus stellen dat de referentiepersoon in het levensonderhoud van verzoeker voorzag.

Deze geldverzendingen dienen dus aanvaard te worden als bewijs en er dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de voorgelegde stukken afdoende blijkt dat verzoeker op deze sommen, aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud. Deze geldverzendingen dateren trouwens volledig in de relevante periode en dus vrijwel onmiddellijk voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging. Doch hier wordt helemaal geen rekening mee gehouden en verwerende partij tracht zich er gemakkelijk van af te maken door te stellen dat deze geldstorting niet relevant zouden zijn gezien de onvermogensdheid van verzoeker niet afdoende werd aangetoond, quod non. (zie infra)

10.

Verwerende partij heeft aldus flagrant haar motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Uit de voorgelegde stukken blijkt dus zeer duidelijk de financiële afhankelijkheid tussen verzoeker en de referentiepersoon. Gelet op de hieronder aangetoonde onvermogensdheid, wordt bijgevolg ook aangetoond dat verzoeker deze steun nodig had om in zijn levensonderhoud te voorzien.

11.

In de thans bestreden beslissing aanvaardt verwerende partij de bijgebrachte attesten niet, waardoor ook de financiële/materiële steun niet wordt aanvaard, daar men stelt dat verzoeker niet op afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogensd was en er dus ook niet kon worden aangetoond of hij de financiële steun vanwege de referentiepersoon nodig had om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker heeft echter weldegelijk op afdoende wijze aangetoond dat hij in Marokko onvoldoende inkomsten en middelen had. Zijn onvermogensdheid in het land van herkomst werd aldus op afdoende wijze bewezen. (STUKKEN 5 – 11)

Zodoende legde verzoeker de volgende stukken voor:

Attestation de Revenu N° xxxx op naam van verzoeker; certificat administratif N° xxx dd. 16.05.2023: attest ten laste neming gemeente Imzouren; attesten van geen inkomsten dd. 10.05.2023; attest van geen eigendommen; attest van geen tewerkstelling in Marokko tot 2022

Deze documenten vanwege de autoriteiten van de gemeente El Houceima, waarin op officiële wijze wordt verklaard dat verzoeker in Marokko géén geregistreerde roerende en onroerende bezittingen heeft geregistreerd staan op zijn naam, dat hij geen inkomsten heeft verworven in de periode 2020 – 2022 en dus niet belastingplichtig is en daarenboven ten laste werd genomen door zijn vader. (STUKKEN 5 – 11)

Ook dit leest verwerende partij alzo in het attest. (STUKKEN 5 – 11)

Doch verwerende partij stelt hierover:

“Wat betreft de allerhande documenten waarmee betrokkenene zijn onvermogen in Marokko wenst aan te tonen, dient opgemerkt te worden dat het merendeel van de documenten enkel informatie bevat over het eerste administratief deel van Al Hoceima (cfr. Attest n geen inkomen; attest van geen eigendommen en bevestiging van geen arbeid). Deze attesten spreken zich enkel uit over het onvermogen van betrokkenen in

het eerste administratieve deel van Al Houceima. Informatie betreffende het onvermogen over de andere delen van Al Houceima, en van andere provincies in Marokko, ligt niet voor. Niets sluit uit dat betrokkene in andere delen van Marokko weldegelijk tewerkgesteld was of er een inkomen genoot. Deze attesten kunnen het onvermogen van betrokkene dan ook niet afdoend aantonen.”

Verder stelt verwerende partij:

“Het enige attest dat zich uitspreekt over het gehele grondgebied van Marokko is het attestation de Revenu N° xxxx. In dit attest wordt opgenomen dat betrokkene in de jaren 2020 tot en met 2022 geen belastingaangifte indiende bij de Algemene Directie Belastingen. Het niet belastingplichtig zijn, wil echter helemaal niet zeggen dat men geen inkomen heeft of dat men onvermogen is. Bepaalde inkomstencategorieën (of de hoogte ervan) vallen immers buiten de belastingplicht; niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van een dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Het is dus evenzeer mogelijk dat betrokkene vrijgesteld is van het indienen van een belastingaangifte; dergelijke vrijstelling betekent niet dat hij niet over bestaansmiddelen beschikt. Kortom, betrokkene toont niet afdeond aan dat hij daadwerkelijk onvermogen was in het land van herkomst en daarom in een behoeftige situatie verkeerde.”

Deze bewering van verwerende partij is geheel onwaar! Er is effectief bewezen dat verzoeker op het gehele grondgebied onvermogen is, dit attest vermeldt geen beperking tot een bepaald grondgebied. De opzoekingen inzake eigendom van onroerende goederen gebeuren trouwens steeds in het nationaal systeem, hetgeen het ganse grondgebied van Marokko behelst. Het feit dat de gemeente Al Hoceima deze opzoeking uitvoert wil daarom niet zeggen dat de opzoekingen beperkt zijn tot het grondgebied van de gemeente.

Daarenboven wenst verzoeker de aandacht nog te vestigen op een arrest van Uw Raad. In het arrest van Uw Raad dd. 07.06.2022 nr.273 725 werd er reeds geoordeeld dat er kan worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft gebaseerd op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. Bijgevolg kan het natuurlijk niet aan verzoeker verweten worden dat hij de attesten heeft opgevraagd in de gemeente waar hij steeds heeft gewoond. Zo werd er in dit arrest door Uw Raad gesteld:

“Uit de neergelegde stukken blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in 2018, 2019, 2020 en 2021 geen belastbaar inkomen genoot. In zoverre de verwerende partij aanstipt dat de documenten uitgaan van de lokale autoriteiten van Imzourem, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij steeds heeft aangegeven in Imzourem te hebben gewoond. Het kan de verzoekende partij dan ook niet ten kwade worden geduld om zich tot de officiële lokale autoriteiten van Imzourem te hebben gewend. Bovendien gaan al deze attesten uit van officiële Marokkaanse instanties en in tegenstelling tot wat verwerende partij lijkt voor te houden, zijn niet alle attesten opgesteld op basis van een verklaring van eer. Er kan worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in het rechtsgebied bevindt.”
Er wordt van verzoeker een onredelijke zware inspanning verwacht, hetgeen kennelijk onredelijk is.

13.

Samenvattend komt het erop neer dat verwerende partij bewust enkele stukken negeert / niet aanhaalt of verkeerd interpreteert. Daar het duidelijk is dat er geen enkel attest van onvermogen voorligt dat een beperking vermeldt tot een bepaalde grondgebied. Het staat dan ook buiten kijf dat verwerende partij flagrant haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verwerende partij besluit trouwens om ALLE attesten van onvermogen niet te aanvaarden. Welke attesten verzoeker dan wel dient voor te leggen is een raadsel ... Het betreffen officiële attesten vanwege officiële (lokale) autoriteiten. Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen, waarbij hij zelf onvermogen was en daarom financieel afhankelijk. (STUKKEN 5 – 11)

Uw Raad oordeelde bovendien reeds in deze zin: In een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijk bewijs van verzoeker kan verwachten. (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907)

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker.

14.

Kortom, heeft verzoeker met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat hij, voorafgaand aan het zijn vertrek uit Marokko onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk was van de referentiepersoon. (STUKKEN 5 – 11)

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft dan ook een groot aantal overtuigende stukken voorgelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de verschillende stukken heeft op zorgvuldige wijze heeft onderzocht. Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing rekening gehouden heeft met alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken, verdergaand dan het louter opsommen ervan. Verwerende partij heeft de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze gemotiveerd door zich te beperken tot een gestandaardiseerde motivering, waarbij de aparte stukken amper, in feite helemaal niet, worden besproken.

Verzoeker heeft met andere woorden zijn onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze aangetoond. Verwerende partij had alle stukken moeten betrekken in haar beslissing en heeft hiermee dus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

15.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, wenst verzoeker tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende:

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

16.

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun "voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst".

In dit arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia aldus bevestigd en telt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom beroep wordt gedaan op ondersteuning aangezien de bepalingen waarin zoals in Richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van unieburgers verankerd ligt, ruim moet worden uitgelegd. Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid.

De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

17.

In casu blijkt dat verzoeker over een aanzienlijke periode op maandelijkse basis aanzienlijke bedragen in ontvangst heeft genomen, die geleid op de levenskost in Marokko ruimschoots volstaan om te overleven. Verzoeker dient echter wel aan te tonen dat die geldsommen echt noodzakelijk zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien, m.a.w. moet hij zijn onvermogen in het land van herkomst aantonen.

De Raad moet er ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogen, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

18.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon omdat hij onvermogen is (zijn) in het land van herkomst. Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoeker financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet

Het middel is dan ook gegrond.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar de artikelen 40ter, §2, 1° en 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat de gezinsherenigingsaanvraag van verzoeker moet worden geweigerd omdat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine en tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon. Verweerder bespreekt voor elk van de voorgelegde documenten waarom zij niet aantonen dat er reeds van in het land van herkomst en tot aan het indienen van de gezinsherenigingsaanvraag een afhankelijkheidsrelatie bestond.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg, namelijk zijn vader, indiende met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, moet hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon en dit van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. De Raad benadrukt dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In casu wordt de aanvraag gezinshereniging geweigerd op grond van twee autonome determinerende motieven. Enerzijds motiveert verweerder dat uit de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat verzoeker daadwerkelijk onvermogen was in het land van herkomst en daarom in een behoeftige situatie verkeerde. Anderzijds motiveert verweerder dat wat de geldstorting betreft de ontvangen bedragen te beperkt waren om aan zijn basisbehoeften te voldoen en deze bedragen bijgevolg als aanvullend in plaats van als essentieel beschouwd dienen te worden. Verweerder concludeert dat *“betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de*

referentiepersoon” en bijgevolg heeft aangetoond dat er “voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”.

Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ zet verzoeker, met verwijzing naar de voorbereidende werken, de interpretatie uiteen die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43).

In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24).

In dit arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia aldus bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom beroep wordt gedaan op ondersteuning aangezien de bepalingen waarin zoals in Richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

In het kader van zijn aanvraag heeft verzoeker volgende stukken voorgelegd:

- “- arbeidscontract van tewerkstelling bij DPD Belgium NV met bijhorende loonfiches op naam van referentiepersoon*
- attesten OCMW Mechelen dd. 26.05.2023 en 23.11.2023 waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon tot op datum van het attest geen uitkeringen hebben genoten*
- Stortingen via KBC bank vanwege referentiepersoon ten gunste van betrokkene voor de periode februari tot mei 2023 + 3 stortingen in de maanden oktober, november en december 2023*
- geldverzendingen via CashPlus, Moneytrans, Smallworld, Western Union, Ria dd. 08.04.2022 tbv 2647.58 DH; dd. 28.04.2022 tbv 55 euro; dd. 15.03.2022 tbv 2549.23 DH; dd. 10.02.2022 tbv 2576.89 DH; dd. 24.01.2022 tbv 295 euro; dd. 03.12.2021 tbv 2692.14 DH; dd. 06.11.2021 tbv 2590 DH; dd. 7.10.2021 tbv 2607.38 DH; dd. 03.09.2021 tbv 330 euro; dd. 14.08.2021 tbv 495 euro; dd. 12.07.2021 tbv 2072.13 DH; dd. 26.06.2021 tbv 400 euro; dd. 09.05.2021 tbv 2379.96 DH; dd. 09.03.2021 tbv 275 euro; dd. 11.02.2021 tbv 2619.49 DH; dd. 05.01.2021 tbv 220 euro; dd. 22.06.2020 tbv 494 euro ; dd. 18.05.2020 tbv 4586.01 MAD; dd. 29.02.2020 tbv 2519.73 MAD*
- Demande de transmission à Attijariwafa bank Maroc dd. 21.12.2020 en dd. 07.04.2021*
- Attestation de Revenu N° xxx op naam van betrokkene waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat hij voor wat betreft 2020/2021/2022 geen belastingaangifte indiende;*
- Certificat administratif N° xxx ddd. 16.05.2023 waarin de voorzitter van de gemeente Imzouren verklaart dat de referentiepersoon zijn zoon ten laste neemt*
- Attesten van geen inkomen dd. 10.05.2023 waarin wordt gesteld door de voorzitter van de administratieve annex 1 Al Hoceima, gelet op de bevestiging van de stedelijke wijkagent, dat de betrokkene geen financieel inkomen van 2020 tot 2022 had*
- attest van geen eigendommen dd. 10.05.2023 waarin wordt gesteld door de voorzitter van de administratieve annex 1 Al Hoceima, gelet op de bevestiging van de stedelijke wijkagent, dat de betrokkene over geen enkele eigendommen of onroerend goed beschikt tot het jaar 2023*
- bevestiging van geen arbeid dd. 10.05.2023 waarin wordt gesteld door de stedelijke wijkagent van het administratief annex 1 te Al Hoceima dat betrokkene geen enkel beroep heeft uitgeoefend voor dat hij het nationaal grondgebied in het jaar 2022 had verlaten. “*

In casu blijkt dat verzoeker over een lange periode op maandelijkse basis bedragen heeft ontvangen van telkens om en bij de 300 euro. Verzoeker wijst erop dat het leefloon in Marokko 270 euro/maand bedraagt. Verzoeker betoogt dat de bedragen die hij ontving, gelet op de levenskost in Marokko weldegelijk volstonden om te overleven. Verzoeker dient echter wel aan te tonen dat die geldsommen ook echt noodzakelijk zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien, m.a.w. moet hij zijn onvermogen in het land van herkomst aantonen.

De Raad moet er ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De verwerende partij mag dus wel verwachten dat verzoeker dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie *supra* Jia, § 40).

In casu blijkt dat verzoeker een “*attestation de revenu*” nr. xxx heeft voorgelegd waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat verzoeker voor de periode 2020, 2021 en 2022 geen belastingaangifte indiende. Bovendien legt verzoeker een ‘attest van geen inkomen’ van 10 mei 2023 voor, waarin de voorzitter van de administratieve annex 1 Al Hoceima verklaart dat verzoeker geen financieel inkomen had van 2020 tot 2022. Een ‘attest van geen eigendommen’ van 10 mei 2023, waarin de voorzitter van de administratieve annex 1 Al Hoceima verklaart dat verzoeker over geen enkele eigendom of onroerend goed beschikt tot het jaar 2023. Bevestiging van geen arbeid van 10 mei 2023 waarin de stedelijke wijkagent van het administratieve annex 1 Al Hoceima bevestigt dat verzoeker geen enkel beroep uitoefende tot 2022.

Hieromtrent stelt de verwerende partij dat aangaande de bovenstaande documenten dient te worden vastgesteld dat de documenten van de lokale autoriteiten van Al Hoceima enkel betrekking hebben op het eerste administratieve deel van Al Hoceima en derhalve niet uitsluiten dat verzoeker eventuele inkomsten had of professionele activiteiten uitoefende in andere delen van het land. Ze vervolgt dat wat de “*attestation de revenu*” nr. xxxx betreft niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat de verzoeker toch inkomsten heeft. De verwerende partij concludeert dat deze attesten dan ook niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van onvermogen.

Uit de neergelegde stukken blijkt duidelijk dat verzoeker in 2020, 2021 en 2022 geen belastbaar inkomen genoot. In zoverre de verwerende partij aanstipt dat de documenten uitgaan van de lokale autoriteiten van Al Hoceima, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker steeds heeft aangegeven in Al Hoceima te hebben gewoond. Het kan de verzoeker dan ook niet ten kwade worden geduid om zich tot de officiële lokale autoriteiten van Al Hoceima te hebben gewend. Bovendien gaan al deze attesten uit van officiële Marokkaanse instanties en niet alle attesten zijn opgesteld op basis van een verklaring op eer. Er kan worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt.

Er wordt gemotiveerd dat verzoeker mogelijks over een inkomen beschikt dat niet belastbaar is/was en dat niet hoeft aangegeven te worden of dat verzoeker heeft nagelaten om dit aan te geven. De verzoeker stelt zich de vraag hoe hij anders had kunnen aantonen dat hij geen inkomsten heeft dan met een officieel uittreksel waaruit blijkt dat hij geen belastingen diende te betalen, bij gebrek aan inkomsten. Hij voert aan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, dat hij dan ook heeft aangetoond dat de steun van de referentiepersoon wel degelijk noodzakelijk was om in zijn basisbehoeften te voorzien.

De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, *in casu* de negatieve bewijslast met betrekking tot het onvermogen van verzoeker onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om zijn onvermogenheid aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

Het middel is, in aangegeven mate, gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN